

Του **Γιώργου Παυλόπουλου**

Η βουλή της Καταλονίας υπερψήφισε σήμερα το απόγευμα το διάταγμα με το οποίο εγκρίνεται η ανεξαρτησία της Καταλονίας, εκκινώντας τη διαδικασία που (θεωρητικά) οδηγεί στην ανακήρυξη της Δημοκρατίας της Καταλονίας. Το σχέδιο είχαν καταθέσει από κοινού και παρά τις έντονες διαφωνίες που είχαν προκληθεί, τα κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού (Junts pel Si και CUP), ενώ από τη διαδικασία απείχαν Λαϊκό Κόμμα, Σοσιαλιστές, Ciudadanos, αλλά και Ποδέμος. Οι Καταλανοί προχώρησαν έτσι, σε μία κίνηση η οποία, αν και στην πράξη θα αποδειχθεί πιθανότατα και για την ώρα μόνο συμβολική, συνιστά αναμφισβήτητα μια ιστορική εξέλιξη – και μια επιλογή η οποία για την Ενωμένη Αριστερά αποτέλεσε «σοβαρό πολιτικό σφάλμα».

Λίγο αργότερα, η ισπανική Γερουσία ενέκρινε με τη σειρά της το αίτημα του Ραχόι για ενεργοποίηση του Άρθρου 155 του συντάγματος, δίνοντάς του το πράσινο φως για την κατάλυση της κυβέρνησης και του κοινοβουλίου, την κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης και την προκήρυξη εκλογών. Πλέον, μένει να φανεί με ποιον τρόπο ο Ραχόι θα επιβάλει τα προβλεπόμενα μέτρα, καθώς και πόσες και ποιες αντιστάσεις θα βρει απέναντί του.

Οι εξελίξεις ήταν λίγο ως πολύ αναμενόμενες, μετά τις αλλεπάλληλες ανατροπές τη Πέμπτης. Ο Πουτςδεμόντ κατάφερε να αφήσει τους πάντες απογοητευμένους, αλλά και να βγάλει στους δρόμους της Βαρκελώνης χιλιάδες ανθρώπους – κυρίως φοιτητές που είχαν καταλάβει τις σχολές τους – οι οποίοι αυτή τη φορά δεν στρέφονταν κατά του Ραχόι και της Μαδρίτης, αλλά κατηγορούσαν τον ίδιο ως προδότη και απαιτούσαν την παραίτησή του. Απέδειξε, έτσι, ότι είναι πολύ λίγος για να ηγηθεί ενός λαού (για την ακρίβεια, σημαντικού μέρους του) ο οποίος έφτασε στα όρια της εξέγερσης και αψήφισε το μαύρο μέτωπο της αντίδρασης και της καταστολής που όρθωσαν απέναντί του η κυβέρνηση της Μαδρίτης, οι νεοφασίστες νοσταλγοί του Φράνκο, η αστική τάξη της Ισπανίας και (κατά πλειοψηφία) της Καταλονίας, καθώς και η ΕΕ και οι χώρες-μέλη της.

Βεβαίως, ό,τι και να γίνει τελικά, παρά τα όσα μπορεί να πει οποιοσδήποτε για τον Πουτςδεμόντ, για τη στάση του δεν ευθύνεται κυρίως ο ίδιος, αλλά οι κοινωνικές ομάδες και τα αστικά-μικροαστικά συμφέροντα που εκφράζει. Με άλλα λόγια, ο ίδιος δεν αποτελεί παρά την προσωποποίηση της τάσης συνδιαλλαγής και υποταγής εντός του κινήματος υπέρ της ανεξαρτησίας, η οποία ποτέ δεν είχε και δεν έχει πρόθεση να φτάσει σε πλήρη ρήξη και να πάει τη σύγκρουση μέχρι τέλους. Άλλωστε, είναι γεγονός ότι το βράδυ της Τετάρτης, πολλά από τα 13 μέλη της κυβέρνησής του είχαν συνθηκολογήσει δημοσίως, ζητώντας του να κάνει πίσω και να μην προχωρήσει στη μονομερή ανακήρυξη της ανεξαρτησίας, ενώ την Παρασκευή υπήρξαν 10 κατά και αρκετά λευκά στην ψηφοφορία.

Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, ότι ακόμη και το μεσημέρι της Παρασκευής, μεγάλο τμήμα του στρατοπέδου της ανεξαρτησίας παρακαλούσε κυριολεκτικά τον Ραχόι να του δώσει κάτι ώστε να υποχωρήσει – όπως, για παράδειγμα, μια δέσμευση ότι δεν θα επιβάλει καθεστώς έκτακτης ανάγκης εάν προκηρυχθούν εκλογές, μαζί με την απελευθέρωση των δύο προφυλακισμένων αυτονομιστών ηγετών.

Σε κάθε περίπτωση, είναι προφανές ότι η κρίση στην Καταλονία συνεχίζεται και εισέρχεται σε νέα φάση η σκληρή διαπάλη ανάμεσα στα διαφορετικά ρεύματα, κάτι που αποτυπώνεται και στην διαρκή ταλάντευση του Πουτςδεμόντ – ο οποίος δεν έκανε οριστικά πίσω μόνο επειδή δεχόταν ισχυρότατη πίεση από τον δρόμο, τα αριστερά συνδικάτα και το CUP.

Όσο για τον Ραχόι και το κράτος της Μαδρίτης, ακόμη κι αν βγουν σε αυτή τη φάση όρθιοι, όλα είναι πλέον ανοιχτά και έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν.